RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 101.741 van 11 december 2001
in de zaken A. 97.832/XIV-861
98.634/XIV-1026.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
(in de zaak A. 97.832/XIV-861)
I. advocaat G. DE GROOTE
kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
Scheigoorstraat 5
(in de zaak A. 98.634/XIV-1026)
II. advocaat M. SAMPERMANS,
kantoor houdende te 3500 HASSELT,
Koningin Astridlaan 46

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien de verzoekschriften die XXX op 24 november 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 oktober 2000 tot weigering van regularisatie;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij in de zaak A. 97.832/XIV-861 het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien in beide zaken de nota's van de verwerende partij;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 7, §2 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak 97.832/XIV-861, en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat beide verzoekschriften uitgaan van dezelfde verzoekende partij en gericht zijn tegen dezelfde beslissing, dat ze in het belang van een goede rechtsbedeling worden gevoegd;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij, van Turkse nationaliteit, op 27 maart 1996 het Rijk is binnengekomen en zich een eerste maal vluchteling heeft verklaard op 28 maart 1996; dat deze asielprocedure werd afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 1997 tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede maal België binnenkomt op 24 juni 1999 en zich vluchteling verklaart op 25 juni 1999; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 december 1999 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf neemt; dat deze beslissing, waarvan de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is verworpen door de Raad bij arrest nr. 89.097 van 25 juli 2000, definitief is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij op 13 januari 2000 een regularisatieaanvraag indient op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 1/ van deze wet;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij door de Commissie voor regularisatie op 10 augustus 2000 is gehoord; dat zij ter zitting bijkomende stukken heeft

neergelegd waaronder een pleitnota waarin de uitbreiding naar de artikelen 2, 2/ en 2, 4/ van de genoemde wet van 22 december 1999 wordt gevraagd;

2.4. Overwegende dat de derde kamer van de Commissie voor regularisatie op 29 augustus 2000 een ongunstig advies verleent betreffende de aanvraag van verzoekende partij; dat dit advies steunt op de volgende overwegingen :

"Overwegende dat XXX een aanvraag om regularisatie indiende wegens langdurige asielprocedure, op grond van artikel 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat niet betwist wordt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 2, 1 / van de wet, gezien er slechts 1 jaar, 4 maanden en 4 dagen liggen tussen het indienen van de asielaanvraag (28 maart 1996) en de uitvoerbare negatieve beslissing van 1 augustus 1997 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; dat zijn verblijf derhalve niet kan geregulariseerd worden op basis van artikel 2, 1/ van de wet;

Overwegende dat hij evenwel ter zitting inroept te behoren tot de categorie van vreemdelingen voorzien zowel bij artikel 2, 2/ als 2, 4/ van de wet;

Overwegende dat uit de stukken van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (waarvan de voorzitter van deze Kamer overeenkomstig artikel 14 §1 van het KB van 5 januari 2000 kopij nam en die bij het dossier bedoeld in artikel 12 voegde, na dit ter zitting ter kennis te hebben gebracht van XXX), en uit de behandeling van de zaak ter zitting blijkt dat

- XXX eerst asiel aanvroeg in Duitsland in 1990,
- hij vervolgens op 28 maart 1996 naar België kwam en alhier eveneens asiel aanvroeg,
- hij lopende de asielprocedure naar Duitsland terugkeerde in november 1996 alwaar hij gedurende 17 maanden in de gevangenis verbleef totdat hij op 10 maart 1998 uitgewezen werd naar Turkije,
- zijn asielaanvraag in België intussen, in zijn afwezigheid op het grondgebied, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen op 1 augustus 1997 werd geweigerd,
- hij verder in Turkije verbleef tot 25 juni 1999,
- hij vervolgens op deze laatste datum in België een tweede maal asiel aanvroeg dat door het Commissariaat-generaal reeds op 20 december 1999 onontvankelijk werd verklaard.

Dat derhalve blijkt, en niet wordt betwist, dat XXX alleszins niet in België verbleef van november 1996 tot 25 juni 1999;

Overwegende dat buiten zijn veronderstelde aanwezigheid bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag op de dag van 25 juni 1999 er geen enkel bewijs wordt voorgebracht dat XXX na deze datum op het grondgebied van het Rijk verbleef vóór 1 oktober 1999;

Dat zelfs niets erop wijst dat hij sedertdien nog daadwerkelijk in België verblijft; dat hij weliswaar gehoord werd door de Commissaris-generaal op 26 oktober 1999, maar dat de grootste twijfel bestaat omtrent zijn huidige ware verblijfplaats; dat hij in zijn aanvraag om regularisatie het adres Goetbloetstraat 22 te Hasselt opgaf; dat dit adres ook door zijn raadsman in zijn nota weerhouden wordt; dat XXX evenwel, na gevraagd te zijn naar zijn inkomsten, ter zitting meedeelt dat hij, alhoewel uitgeprocedeerd, thans zou verblijven in het Opvangcentrum voor vluchtelingen te Bevingen; dat hij ten bewijze hiervan een attest van dit Centrum omtrent zijn staat van onvermogen ter zitting neerlegt; dat dit echter bij nader toezien een kopij van een formulier betreft van het Centrum dat blijkbaar gebruikt wordt om het onvermogen van de aldaar verblijvende asielzoekers te attesteren; dat de naam van de betrokkene blanco is gelaten; dat niets er op wijst dat dit formulier betrekking heeft op XXX; dat niet geweten is hoe hij dit formulier in zijn bezit heeft gekregen; dat deze handelswijze in elk geval niet van aard is om de geloofwaardigheid van XXX te bevorderen;

Overwegende dat, zelfs in de veronderstelling dat hij in België verbleef tussen 25 juni 1999 en 1 oktober 1999, XXX alleszins niet voldoet aan de voorwaarden ten einde humanitaire redenen te kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen te hebben ontwikkeld, om reden dat hij geen 6 jaar in België verbleef en hij een bevel kreeg om het land te verlaten op 22 december 1999, datum die gelegen is vóór de regularisatieaanvraag;

Overwegende dat evenmin het bewijs geleverd wordt dat XXX behoort tot de categorie van vreemdelingen bedoeld in artikel 2, 2**/** van de wet;

Dat hij dezelfde argumenten inroept als deze gebruikt in zijn asielprocedures; dat hij afgewezen werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen nadat deze had onderzocht en vastgesteld dat er geen redenen voorhanden waren om te besluiten dat XXX onverwijderbaar was naar Turkije; dat XXX overigens tussen zijn twee asielprocedures in gedurende meer dan een jaar gewoon in Turkije verbleef;

Dat de regularisatieprocedure geen middel is om, op dezelfde gronden, de beslissing van weigering van asiel door de Commissaris-generaal en diens vaststelling, dat XXX wel degelijk zonder gevaar terug kan keren naar Turkije, te omzeilen;

Dat XXX niet afdoend het bewijs levert dat hij onafhankelijk van zijn wil niet kan terugkeren naar het land of de landen waar hij vóór zijn aankomst in België gewoonlijk verbleef, noch naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, noch naar zijn land van herkomst;

Dat hij derhalve evenmin behoort tot de categorie vervat in artikel 2, 2**/** van de wet zodat hij geen aanspraak kan maken op regularisatie van zijn verblijf.";

2.5. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken op 26 oktober 2000 de aanvraag tot regularisatie verwerpt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd :

"De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te HASSELT, op 13/01/2000 en dat het nummer 35002000011300036 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.

(...)";

3. Overwegende dat in de zaak A. 98.634/XIV-1026 de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van de vordering opwerpt; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Zaak A. 97.832/XIV-861.

4.1.1.1. Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 12, § 3, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en "(in samenhang met) de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en machtsoverschrijding", dat zij aanvoert hetgeen volgt :

> "Artikel 12 par. 3 van de Wet van 22.12.1999 bepaalt het volgende :
> " Wanneer het secretariaat van de Commissie voor Regularisatie vaststelt dat het bij de aanvraag gevoegde dossier volledig is, maar dat prima facie blijkt dat de aanvraag toch niet kan leiden tot een gunstig advies, wordt ze bij een kamer van de Commissie voor regularisatie aanhangig gemaakt. Na een procedure op tegenspraak brengt de kamer een advies uit en zendt de aanvraag voor beslissing over aan de minister. "
> Ook de andere paragrafen van artikel 12 van de Wet van 22.12.1999 vermelden telkens uitdrukkelijk dat het de Minister is die de beslissing neemt.
> Wat moet in casu worden vastgesteld ?
> Op 25.08.00 wordt aan verzoeker het advies van de Kamer van de Commissie betekend.
> Op 26.10.00 wordt aan verzoeker de zogenaamde "beslissing" van de Minister betekend.
> De brief dd. 26.10.00 stelt dat als bijlage een kopie van de beslissing van de Minister wordt overgemaakt.
> De bijlage waarvan sprake blijkt als opschrift te dragen "Advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie" en is gedateerd 29.08.00 en ondertekend door de secretaris-griffier Franquet en de kamervoorzitter Vercammen van de regularisatiecommissie.
> Blijkbaar maakt de Minister dit advies van de regularsatiecommissie tot het zijne en bestempelt hij dit advies als zijnde zijn beslissing.
> Dit is naar het oordeel van verzoeker onwettig!!!
> Artikel 12 van de Wet van 22.12.1999 is immers heel duidelijk in haar bewoordingen waar telkens opnieuw -in de verschillende paragrafen - wordt gesteld dat het de minister is die de beslissing neemt.
> Dit betekent dat de Minister de plicht heeft zelf het dossier te onderzoeken en te beoordelen en zelf een beslissing te nemen.
> Het advies van de regularisatiecommissie is trouwens niet bindend, wat des te meer wijst op de verplichting van de Minister om zich een eigen oordeel te vormen over de regularisatieaanvraag van verzoeker.
> Het is de minister die dient te beslissen ... de minister voldoet dan ook niet aan zijn wettelijke plicht door zomaar te stellen dat hij als bijlage een kopie van zijn beslissing overmaakt en dan als bijlage het advies van de regularisatiecommissie overmaakt.
> Verzoeker wijst er trouwens op dat dit advies van de Regularisatiecommissie niet ondertekend is door de Minister.
> Het enige document dat in deze door de minister is ondertekend, is de brief dd. 26.10.00 die niets anders vermeldt dan dat als bijlage een kopie van de beslissing wordt overgemaakt ... bijlage die dan - het weze herhaald - het advies van de regularisatiecommissie blijkt te zijn!!!
> Dat het inderdaad de Minister van Binnenlandse zaken zelf is die het dossier dient te beoordelen en vervolgens een beslissing dient te nemen blijkt ook uit het volgende
> * "... Le ministre de l'Intérieur prend une décision..." (...)
> * "... De Minister neemt uiteindelijk de beslissing..." (...)
> * "... Een onafhankelijke Commissie voor regularisatie onderzoekt de individuele aanvragen en verstrekt een advies aan de Minister. De Minister of zijn gemachtigde zal

vervolgens, rekening houdend met dat advies, een definitieve beslissing, nemen omtrent de regularisatie van het verblijf van de aanvrager." (...)

Gelet op het voorgaande, is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing genomen is in strijd met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zoals hierboven uiteengezet, is het de plicht van de Minister van Binnenlandse Zaken om zichzelf een oordeel te vormen over de regularisatieaanvraag en dan een beslissing te nemen.

Nergens blijkt uit dat de Minister in casu de regularisatieaanvraag van verzoeker heeft beoordeeld, onderzocht en vervolgens een beslissing heeft genomen.

In de brief dd. 26.10.00 van de Minister van Binnenlandse Zaken is nergens een eigen beslissing van de Minister terug te vinden, laat staan een motivering.

De Minister zegt zelfs niet dat hij een negatieve beslissing heeft genomen - wel is hij van oordeel dat hij een negatieve beslissing heeft genomen op 26.10.00; dit blijkt uit het schrijven van de Minister dd. 09.11.00 waarin hij verwijst naar "mijn negatieve beslissing van 26 oktober jl. " -, hij verwijst eigenlijk ook niet naar het advies van de regularisatiecommissie ... nee, het enige wat hij doet is in zijn brief melding maken van het feit dat hij een beslissing heeft genomen betreffende de regularisatieaanvraag van verzoeker en als bijlage bij deze brief het advies van de regularisatiecommissie voegen.

Het kan dan ook niet worden betwist dat bestreden beslissing niet is gemotiveerd zoals vereist door de Wet van 29.07.1991 die de overheid verplicht om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt.

"In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. (...)

Zelfs al zou de Minister van Binnenlandse zaken in zijn beslissing verwijzen naar het advies van de regularisatiecommissie - wat hij trouwens niet doet - dan nog zou de beslissing niet voldoen aan de vereisten van de Wet van 29.07.1991 die de Minister verplicht in de beslissing zelf zijn motieven voor zijn beslissing uiteen te zetten.

Naar analogie meent verzoeker te kunnen verwijzen naar de vaststaande rechtspraak van de Raad van State i.v.m. bouwvergunningen waar de Raad van oordeel is dat het college van burgemeester en schepenen dat een bouwvergunning verleent, en zich vergenoegt het advies van de gemachtigde ambtenaar over te nemen, zonder zelf te doen blijken van een eigen gemotiveerde beoordeling van de aanvraag, de motiveringswet schendt. (...)

Vermits er in casu geen motivering is, kan er überhaupt ook niet voldaan zijn aan de vereiste van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 dat tevens een afdoende motivering vereist.

Het hoeft dan ook geen verder betoog dat door dergelijke handelwijze de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken een inbreuk heeft gemaakt op het zorgvuldigheidsbeginsel en zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding.

" Machtsoverschrijding is ruimer elke vorm van onregelmatigheid, ook al is de handeling gesteld door het bevoegde orgaan. " (...)

Het eerste middel is derhalve ernstig.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt dat de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing heeft genomen die gelijkluidend is met het advies van de Commissie voor regularisatie zodat een tweede, strikt overbodige redengeving overbodig, zelfs verwarrend zou zijn;

4.1.1.2.1. Overwegende dat in het middel de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 12, § 3, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en (in samenhang met) de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij in het

kopje van haar middel ook nog de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook 'machtsoverschrijding'; dat zij evenwel op het eerste gezicht in het middel verder niet uiteenzet in welke mate beide laatsgenoemde beginselen lijken te zijn miskend; dat binnen het raam van het onderzoek dat gevoerd wordt in een kort geding, de Raad zich beperkt tot een prima facie-onderzoek van het middel zoals het zich in eerste lezing tot zijn essentie laat herleiden; dat het middel in zijn essentie de schending aanvoert van de hiervoor als eerste genoemde bepalingen; dat het dan ook in die zin wordt onderzocht;

4.1.1.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van artikel 12, § 3, van de wet van 22 december 1999 betreft en meer bepaald het argument dat de minister van Binnenlandse Zaken het dossier niet heeft onderzocht en niet zelf heeft beslist over de aanvraag, de verzoekende partij er op het eerste gezicht verkeerdelijk van uit lijkt te gaan dat de bestreden beslissing die is welke is vermeld in de kennisgevingsbrief die op 26 oktober 2000 aan de toenmalige advocaat van de verzoekende partij is verstuurd en die luidt als volgt :

> "U treedt op in de aanvraag inzake regularisatie van XXX, met als nummer (...).
> Ik heb de eer U in bijlage een kopie te sturen van de beslissing die ik ten aanzien van genoemde aanvraag nam. (...).";

dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing evenwel die is welke hiervoor onder punt 2.5 is hernomen en die met toepassing van artikel 13 van de genoemde wet van 22 december 1999 op rechtsgeldige wijze aan de werkelijke verblijfplaats en aan de gekozen woonplaats van verzoekende partij is bezorgd per gewone post en, met toepassing van artikel 25, van de wet van 25 augustus 1992 op het politieambt, door tussenkomst van de gemeentepolitie van de plaats waar de verzoekende partij verblijft; dat de verzoekende partij op het eerste gezicht ook niet kan betwisten de bestreden beslissing te hebben ontvangen, vermits die als bijlage bij haar verzoekschrift in de tweede zaak A. 98.634/XIV-1026 is gevoegd;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing op het eerste gezicht blijkt dat de minister heeft beslist het ongunstig advies te volgen van de Commissie voor regularisatie over de aanvraag van de verzoekende partij tot regularisatie; dat hij de overwegingen van dit advies onderschrijft en als de zijne overneemt; dat op het eerste gezicht hieruit blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken als de terzake bevoegde overheid heeft beslist over de aanvraag tot regularisatie; dat dit onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.1.1.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel ook nog (in samenhang met) de schending van de artikelen 2 en 3, van de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert;

Overwegende dat de in deze bepalingen besloten plicht tot formele motivering inhoudt dat in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag moet zijn

aangeduid waarop de beslissing steunt; dat de in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat dit oogmerk kan worden bereikt niet alleen door middel van de in artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 voorgeschreven motivering “in de akte”, maar op het eerste gezicht ook door verwijzing naar adviezen waarvan de inhoud aan de bestuurde bekend is, of ter kennis is gebracht en deze adviezen zelf afdoende gemotiveerd zijn;

Overwegende dat in deze stand van het geding uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk de overwegingen onderschrijft en overneemt van het bij de beslissing gevoegde advies van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie van 29 augustus 2000; dat in dit advies duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan tot de verwerping van de aanvraag wordt besloten; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht te meer dat ze in het tweede middel inhoudelijke kritiek uit op de uitgedrukte motieven; dat het eerste middel niet ernstig is;

4.1.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in ondergeschikte orde in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 9, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, in samenhang met gebrek aan motivering; dat zij uiteenzet wat volgt :

> “Indien de Raad van oordeel zou zijn dat het eerste middel dient te worden afgewezen - quod non -, wenst verzoeker nog het volgende te stellen betreffende het " Advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie ".
> Zoals eerder reeds gesteld en bevestigd wordt door het advies, heeft verzoeker zijn asielaanvraag gesteund op 3 gronden:
> * langdurige asielprocedure
> * niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst
> * duurzame sociale bindingen / humanitaire redenen.
> Verzoeker heeft bij zijn regularisatieaanvraag een aantal stukken gevoegd en heeft ter zitting van de regularisatiecommissie een pleitnota neergelegd.
> Verzoeker stelt vast dat het advies geen antwoord geeft / niet afdoende motiveert waarom er geen rekening wordt gehouden met bepaalde stukken / argumenten verwoord in de pleitnota.
> Zo heeft verzoeker bvb. bij zijn regularisatieaanvraag een brief gevoegd van de heer Willy Mebis, actief binnen de Belgisch-Koerdische vriendschapsvereniging en deskundige w.b. de problematiek van de Koerden.
> De heer Mebis stelt ... Een eventuele uitwijzing naar Turkije houdt voor hem ernstige risico's in... "
> Verzoeker kan ook bewijzen dat hij lid is van een Turkse mensenrechtenorganisatie die zich inzet voor de Koerden; door dit lidmaatschap wordt verzoeker door de Turkse autoriteiten geviseerd.
> Ook hierover rept het advies met geen woord.

Ook aan de arrestaties waarvan verzoeker slachtoffer is geweest, wordt blijkbaar niet het minste belang gehecht.

Op dit punt beperkt het advies er zich toe te verwijzen naar de asielprocedure van verzoeker en stelt men dat deze elementen in het kader van de asielprocedure zijn onderzocht en beoordeeld en dat het niet aan de regularisatiecommissie is om deze elementen opnieuw te onderzoeken.

Wat is dan de zin van artikel 2, 2/ en 9, 7/ van de Wet van 22.12.1999 ?

Verzoeker is van oordeel dat het wel degelijk de taak is van de regularisatiecommissie en van de Minister om dergelijke elementen die aantonen dat verzoeker niet terug kan naar zijn land van herkomst, te onderzoeken en te beoordelen.

Het feit dat deze elementen reeds zouden zijn aangewend tijdens de asielprocedure doet hieraan geen afbreuk.

De regularisatiecommissie en de Minister dienen in concreto te motiveren waarom zij de aangehaalde argumenten in dit kader niet aanvaarden.

Zonder meer verwijzen naar de asielprocedure, is niet voldoende.

W.b. de sociale bindingen met België en de humanitaire redenen houdt het advies blijkbaar alleen rekening met het verblijf van verzoeker in België tussen 25.06.1999 en 01.10. 1999.

Dit is natuurlijk niet terecht, daar het advies zelf melding maakt van het feit dat verzoeker ook reeds in 1996 in België heeft verbleven.

Het is derhalve duidelijk dat het betreffende advies op verschillende punten onjuist, minstens niet afdoende is gemotiveerd zodat - naast de inbreuk op de motiveringsplicht - de artikelen 2 en 9 van de Wet van 22.12.1999 geacht moeten worden geschonden te zijn.

Het tweede middel is derhalve ook ernstig.";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt in haar nota dat de bestreden beslissing een motivering bevat omtrent het al dan niet behoren tot de categorieën 2, 2/ en 2, 4/, van de wet van 22 december 1999;

4.1.2.2.1. Overwegende dat, wat de schending betreft van artikelen 2, 2/ en 9 van de wet van 2 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, artikel 2, 2/ luidt als volgt :

"Art. 2. Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is deze wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

(...)

2/ hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben, noch naar hun land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben;

(...)";

dat artikel 9, 7/ van dezelfde wet onder meer bepaalt dat voor de in artikel 2, 2/ bedoelde vreemdelingen het bij de aanvraag gevoegde dossier een schriftelijke verklaring moet omvatten die de redenen weergeeft waarom zij onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben, noch naar hun land van herkomst;

Overwegende dat tijdens de parlementaire bespreking van de bepaling die artikel 2, 2/ zou worden van de genoemde wet van 22 december 1999, de minister van Binnenlandse Zaken met betrekking tot deze bepaling antwoordt dat :

> "de 'redenen onafhankelijk van hun wil' betrekking hebben op twee types van redenen : ofwel externe redenen zoals het bestaan van een gewapend conflict dat de toekenning van de vluchtelingenstatus niet rechtvaardigt, maar wel rechtvaardigt dat de aanvrager - overigens conform de gangbare praktijk - niet wordt teruggestuurd; ofwel meer persoonlijke redenen, wanneer het onderzoek van de individuele aanvraag aantoont dat het riskant is een vreemdeling terug te sturen om redenen - en niet alleen fysieke - die te maken kunnen hebben met de persoon zelf";
> (Parl. St. Kamer, 1999-2000, nr. 234/5,71);

Overwegende dat derhalve voor de toepassing van artikel 2, 2/, van de genoemde wet van 22 december 1999, op het eerste gezicht redenen onafhankelijk van de wil van de aanvragers kunnen worden aangevoerd die geen uitstaans hebben met asielmotieven;

Overwegende evenwel dat, indien de aanvrager zich baseert op dezelfde redenen als dewelke hij heeft ingeroepen in zijn asielaanvraag en deze asielprocedure definitief haar beslag heeft gekend, op het eerste gezicht op de Commissie voor regularisatie en derhalve ook niet op de minister van Binnenlandse Zaken de plicht lijkt te rusten om kennis te nemen van deze asielmotieven noch om zich te vergewissen van of om opnieuw na te gaan of de aanvrager een gegronde vrees voor vervolging kan inroepen; dat de Commissie voor regularisatie en de minister derhalve in redelijkheid konden voortgaan op de feitelijke conclusie van de commissaris-generaal dat verzoekende partij zonder gevaar kan terugkeren naar Turkije temeer dat deze conclusie definitief was geworden; dat in deze stand van het geding kan worden besloten dat het niet de opdracht lijkt te zijn van de Commissie voor regularisatie en van de minister van Binnenlandse Zaken "om dergelijke elementen die aantonen dat verzoeker niet terug kan naar zijn land van herkomst, te onderzoeken en te beoordelen";

Overwegende dat de verzoekende partij ook nog aanvoert dat het advies van de regularisatiecommissie geen antwoord geeft c.q. niet afdoende motiveert waarom er geen rekening wordt gehouden met bepaalde stukken of argumenten verwoord in de pleitnota; dat het advies ook met geen woord rept over het lidmaatschap van een Turkse mensenrechtenorganisatie noch over de arrestaties waarvan verzoekende partij het slachtoffer is geweest; dat tenslotte de verzoekende partij ook nog aanvoert dat de Commissie voor regularisatie en de minister van Binnenlandse Zaken in concreto dienden te motiveren waarom zij de in de pleitnota aangehaalde argumenten in dit raam niet aanvaardden en dat het zonder meer verwijzen naar de asielprocedure niet voldoende is;

Overwegende dat, zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel is uiteengezet, de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motivering tot doel heeft de bestuurde,

zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze; dat het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat derhalve de verzoekende partij in haar uiteenzetting van het middel er ten onrechte van uitgaat dat de formele motiveringsplicht aan het bestuur opgelegd door de voornoemde wet van 29 juli 1991, inhoudt dat alle door de verzoekende partij aangevoerde argumenten moeten worden beantwoord zoals dat krachtens artikel 149 van de Grondwet het geval is met een rechterlijke uitspraak; dat verder rekening houdend met de hiervoor gegeven draagwijdte van artikel 2, 2/, van de wet van 22 december 1999, de bestreden beslissing op het eerste gezicht duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de Commissie voor regularisatie in haar advies, dat de minister tot het zijne maakt, van oordeel is dat de verzoekende partij niet behoort tot de categorie vervat in artikel 2, 2/, van de wet van 22 december 1999; dat de verzoekende partij op het eerste gezicht niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat het onderdeel niet ernstig is;

4.1.2.2.2. Overwegende dat, wat de schending betreft van de artikelen 2, 4/ en 9 van de genoemde wet van 22 december 1999, artikel 2, 4/, luidt als volgt :

> "Art. 2. Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :
> (...)
> 4/ hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in hun land hebben ontwikkeld";

dat artikel 9, 9/, van dezelfde wet onder meer bepaalt dat voor de in artikel 2, 4/, bedoelde vreemdelingen het bij de aanvraag gevoegde dossier een bewijs moet omvatten "dat (hun) aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten"; dat op het eerste gezicht uit deze bepalingen blijkt dat de vreemdeling die 'duurzame sociale bindingen' doet gelden, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/, van de genoemde wet van 22 december 1999;

Overwegende dat, wat de eerste bewijsmogelijkheid betreft van de aanwezigheid in België - met name het bewijs dat de vreemdeling meer dan zes of vijf jaar aanwezig is op het grondgebied - uit de toelichting van de bevoegde minister tijdens de parlementaire voorbereiding die leidde tot de genoemde wet van 22 december 1999, blijkt dat wat het bewijs van de duur van de aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk betreft, "het (...) dus niet gaat om de aanwezigheid op een welbepaald ogenblik, maar wel om een doorlopend verblijf op het grondgebied bewezen door een geheel van elementen en aanwijzingen" (Parl. St. Senaat 1999-2000, nr. 202/3, 52 (toelichting van de minister van Binnenlandse Zaken)); dat "het begrip nverblijveno niet noodzakelijk een doorlopende daadwerkelijke en fysieke aanwezigheid in het land inhoudt", en "verwijst naar een aantal samenhangende elementen zoals een gezin, werk, vrienden en vrijetijdsbesteding in het land", het hebben van bezigheden en banden in België (Parl. St. Senaat 1999-2000, nr. 202/3, 53 (toelichting van de minister van Binnenlandse Zaken)); dat in deze stand van het geding deze interpretatie kan worden bijgetreden;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de duur van de aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid, dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de door de vreemdeling aangebrachte gegevens omtrent de duur van zijn aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat, door alleen rekening te houden met het verblijf van verzoeker in België tussen 25 juni 1999 en 1 oktober 1999 en niet met het korte verblijf van verzoeker op het grondgebied van het Rijk in 1996, de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag op het eerste gezicht de grenzen van haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet blijkt te hebben overschreden;

Overwegende dat voor het overige, gelet op het hiervoor uiteengezette doel van de plicht tot formele motivering, de bestreden beslissing op het eerste gezicht duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de Commissie voor regularisatie in haar advies, dat de minister tot het zijne maakt, meent dat de verzoekende partij niet behoort tot de categorie vervat in artikel 2, 4/, van de genoemde wet van 22 december 1999; dat het middel niet ernstig is;

4.2. Zaak A. 98.634/XIV-1026.

Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt :

> "Aangezien de bestreden beslissing in strijd is met de motiveringsplicht;
> Dat de Commissie voor regularisatie ten onrechte geen voldoende akte heeft genomen van de uitbreiding naar artikel 2,4/ van de wet dd. 22.12.1999.
> Dat verzoeker namelijk duurzame sociale bindingen kon doen gelden en deze ter beoordeling aan de Commissie voorlegde.
> Dat verzoeker derhalve ten zeerste duurzame sociale bindingen kon doen gelden;
> Dat verzoeker alleszins in aanmerking kwam voor gunstig advies in de categorie van artikel 2,4/ van de wet dd. 22.12.1999;
> Dat ten onrechte de bestreden beslissing hier akte van heeft genomen laat staan dat zij heeft geantwoord op deze uitbreiding.
> Dat derhalve de bestreden beslissing gans anders had kunnen zijn indien met deze gegevens die nochtans aan haar oordeel werden voorgelegd mede (had) in overweging had genomen;
> Dat derhalve de bestreden beslissing faalt in feite en in rechte gezien er nog niet eens werd geantwoord op deze uitbreiding;
> Dat derhalve de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tevens de motiveringsplicht schendt gezien hij de motivering van de Commissie tot de zijne heeft gemaakt en dezelfde schending wordt overgenomen zonder verdere motivering;
> Dat derhalve de bestreden beslissing dient te worden vernietigd;
> Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.";

Overwegende dat de verwerende partij verwijst naar de uitgebreide motivering die door de Commissie voor regularisatie is weergegeven in haar advies van 29 augustus 2000;

Overwegende dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij ter terechtzitting voor de Commissie voor regularisatie haar aanvraag uitbreidt tot onder meer de categorie van vreemdelingen voorzien bij artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999; dat in deze stand van het geding kan worden vastgesteld dat uit inzonderheid het advies van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie blijkt dat de Commissie wel degelijk akte heeft genomen van deze uitbreiding en de aanvraag ook vanuit het oogpunt van artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 heeft onderzocht; dat de Commissie voor regularisatie, in strijd tot hetgeen verzoekende partij betoogt, wel degelijk lijkt te hebben geantwoord op deze uitbreiding en mede in overweging te hebben genomen; dat verzoekende partij voor het overige verzuimt in haar verzoekschrift te preciseren welke gegevens de Commissie voor regularisatie had dienen in overweging te nemen;

Overwegende dat, in zoverre de verzoekende partij de schending van de (formele) motiveringsplicht aanvoert, kan worden volstaan met te verwijzen naar de weerlegging van het eerste middel in de eerste zaak; dat het middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat in beide zaken niet voldaan is aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde

om de schending van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vorderingen af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A. 97.832/XIV-861 en A. 98.634/XIV-1026 worden gevoegd.

Artikel 2.

De vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf december tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**